

žene, v marsičem še zaostajal za njim. Priznati pa je treba, da je tudi v snovanju slovenske žene najti obratno mnogo pozitivnega dela, predvsem pa tudi mnogo pobud, ki kličejo slovensko žensko mladino na plan. Predvsem bo lahko našla zarodke za nove možnosti človeške družbe in s tem žene. Njena naloga je, izoblikovati, izklesati obraz slovenske žene z ognjem vere, z ljubeznijo matere in z odločnostjo in jasnostjo osebnosti, ki ji je primat družbe nad individuum stalno pred očmi. Z upanjem, da bo bodoči rod izpolnil in dovršil vse te naloge in pripravil pot lepšemu, silnejšemu življenju slovenskega naroda, zaključujem poskus pregleda in ocenitve tega poglavja našega javnega in kulturnega življenja.

POSMRTNA PESEM

I V O B R N Č I Č

Ptice mesečine
lete čez pobočja.
Goré so otočja
v morjih beline.

Sence ko nune
se skrušeno sklanjajo
nad črne tolmane ...
O smrti sanjajo.

Noč na harfo igra.
To ljubezen neizgovorjeno
ko dete mrtvorjeno
polagam na oder srca.

Oblak, tih in moder,
na svodu samuje.
Nikdó od nikoder
k meni kropit ne potuje.

MRTVO MESTO

Miodragu Stamatoviću.

I V O B R N Č I Č

V sobah stokajo blazni
v težkem snu.
Begajo bele prikazni
vzdolž zidu.

Trume nočnih tkalcev
črne mreže pletó.
Trupla poslednjih iskalcev
po ulicah naših gnijo.

Še boli so topo ugasnile,
ko žene neplodne ta dan.
In niso nikomur hasnile.
In vse je in vse je zaman.

V hišah kričijo blazni,
mraz med zidovi se krade,
a bele, divje prikazni
grade do neba barikade.